

De Heilige Stoel

Boodschap van paus Franciscus voor de 33e Wereldziekendag

11 februari 2025

De hoop stelt niet teleur (cf. Rom 5,5) **maar sterkt ons in tijden van beproeving**

Beste broeders en zusters,

We vieren de 33e Wereldziekendag in het Jubeljaar 2025. De Kerk roept ons op om *pelgrims van hoop* te worden. Gods Woord vergezelt ons hierbij en schenkt ons, in de woorden van de heilige Paulus, een zeer bemoedigende boodschap: *De hoop stelt niet teleur* (cf. Rom 5, 5) maar sterkt ons in tijden van beproeving.

Deze woorden bieden troost, maar roepen tegelijkertijd ook vragen op, vooral bij wie lijdt. Want hoe blijven we sterk wanneer een ernstige, slopende ziekte ons lichaam aantast, met mogelijk dure behandelingen die onze financiële draagkracht te boven gaan? Hoe houden we ons staande als we, naast onze eigen pijn, ook het verdriet zien van onze dierbaren, die ons willen helpen maar zich machteloos voelen? Juist op dergelijke momenten beseffen we hoezeer we een kracht nodig hebben die groter is dan onszelf. We hebben nood aan Gods hulp, zijn genade, zijn voorzienigheid en aan de kracht die zijn Geest ons geeft (cf. *Catechismus van de Katholieke Kerk*, 1808).

Laten we stilstaan bij drie aspecten van Gods nabijheid bij wie lijdt: *ontmoeting, gave en delen*.

1. *Ontmoeting*. Toen Jezus de tweeënzeventig leerlingen uitzond (cf. Lc 10,1-9),

droeg Hij hen op om tegen de zieken te zeggen: *Het koninkrijk van God heeft jullie bereikt* (v. 9). Hij vraagt ons dus om, zelfs in ziekte, hoe pijnlijk en moeilijk te begrijpen ook, een kans te zien om de Heer te ontmoeten. Want in tijden van ziekte ervaren we niet alleen onze menselijke kwetsbaarheid – fysiek, psychologisch en geestelijk – maar ook Gods nabijheid en mededogen. Hij heeft immers in Jezus ons lijden gedeeld. God laat ons niet in de steek en verrast ons vaak met de gave van onverwachte kracht, een doorzettingsvermogen dat we zelf niet voor mogelijk hadden gehouden.

Ziekte wordt dan een gelegenheid voor een ontmoeting die ons verandert, voor het vinden van een onwankelbare rots in de branding. We klampen ons eraan vast en trotseren zo de stormen van het leven. Zelfs te midden van offers en pijn ontdekken we een kracht die ons sterker maakt, omdat we dieper beseffen dat we niet alleen zijn. Daarom draagt lijden altijd een mysterie van heil in zich. Het laat ons Gods troost ervaren, zo nabij en reëel, dat we zelfs *de volheid van het Evangelie met al zijn beloften en zijn leven kennen* (Johannes Paulus II, *Toespraak tot jongeren*, New Orleans, 12 september 1987).

2. Dit brengt ons bij het tweede punt van overweging: *de gave*. Nooit beseffen we zo sterk als in het lijden dat alle hoop van de Heer komt. Hoop is allereerst een gave om te ontvangen en te koesteren, door *trouw te blijven aan de trouw van God*, zoals Madeleine Delbrêl het zo mooi verwoordde (Cf. *Nous autres, gens des rues, Livre de vie*, 1966).

Bovendien vinden we alleen in de verrijzenis van Christus onze uiteindelijke bestemming, binnen de oneindige horizon van de eeuwigheid. Alleen zijn Pasen geeft ons de zekerheid dat niets, *dood noch leven, engelen noch machten noch krachten, heden noch toekomst, hoogte noch diepte, of wat er ook maar in de schepping is, ons zal kunnen scheiden van de liefde van God* (Rom 8,38-39). Vanuit die *grote hoop* ontspringt elk lichtpuntje dat ons door beproevingen en obstakels heen leidt (cf. Benedictus XVI, Encycliek *Spe salvi*, 27.31). Sterker nog: de Verrezene wandelt met ons mee, als onze tochtgenoot, net zoals Hij dat bij de leerlingen van Emmaüs deed (cf. Lc 24,13-53). Net als zij, mogen wij onze verwarring, zorgen en teleurstellingen met Hem delen, luisteren naar zijn Woord dat ons verlicht en ons hart doet ontbranden, en Hem herkennen in het breken van het brood. In zijn aanwezigheid ervaren we dan – zelfs binnen de grenzen van het hier en nu – een glimp van de eeuwigheid. Die nabijheid schenkt ons moed en

vertrouwen.

3. En zo komen we bij het derde aspect: *delen*. Want de plaatsen waar mensen lijden, zijn vaak ook plaatsen van uitwisseling en wederzijdse verrijking. Hoe vaak leren we niet hopen aan het ziekbed! Hoe vaak leren we niet geloven door een lijdende nabij te zijn! Hoe vaak ontdekken we niet de liefde, in het zorgen voor wie lijdt! We worden dan ‘engelen’ van hoop, boodschappers van God voor elkaar: zieken, artsen, verpleegkundigen, familie, vrienden, priesters en religieuzen. Allen verbonden, waar we ook zijn: thuis, in de behandelingskamer, in het woon- en zorgcentrum, in het ziekenhuis of in de kliniek.

En het is belangrijk om de schoonheid en de betekenis van deze genadevolle ontmoetingen te herkennen, ze in onze ziel te griffen, ze als schatten in ons hart te bewaren. Want die vriendelijke glimlach van een zorgverlener, die dankbare en vertrouwende blik van een patiënt, dat begripvolle en attente gezicht van een arts of een vrijwilliger, die verwachtingsvolle en bezorgde blik van een geliefde, kind, kleinkind of dierbare vriend – het zijn kostbare momenten. Ze geven ons licht in de duisternis, kracht in de beproeving. Ze leren ons de ware smaak van het leven, in liefde en verbondenheid (cf. Lc 10,25-37).

Lieve zieken, lieve broeders en zusters die zorg dragen voor wie lijdt, juist in dit Jubeljaar hebben jullie een bijzondere rol te vervullen. Jullie samen onderweg zijn, is een teken voor ons allemaal. *Een lofzang op de menselijke waardigheid, een lied van hoop (Spes non confundit, 11)*, dat verder reikt dan jullie kamers en bedden in verzorgingsinstellingen. Jullie stem, jullie aanwezigheid, stimuleert en bemoedigt. Jullie nodigen de hele samenleving uit om mee te zingen in het koor van liefde en medeleven (cf. *ibid*). Zo klinkt er een harmonie, soms kwetsbaar, soms krachtig, maar altijd in staat om licht en warmte te brengen waar dat het meest nodig is.

De hele Kerk dankt jullie hiervoor! Ook ik dank jullie en bid voor jullie. Ik vertrouw jullie toe aan Maria, Heil van de zieken, met de woorden die zovele mensen in nood tot haar hebben gericht:

*Tot U nemen wij onze toevlucht:
wees onze bescherming, heilige Moeder van God,
wijs onze gebeden niet af als wij in nood zijn,
maar verlos ons uit alle gevaren,
gij, glorierijke en gezegende Maagd.*

Rome, Sint-Jan van Lateranen, 14 januari 2025

FRANCISCUS

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana